

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: I. D.
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, OAM-959/ZA-ZA10-ZA20-2017

takto:

- I. Opatrovníkem žalobce pro řízení před Krajským soudem v Hradci Králové soud ustanovuje z důvodu neznámého pobytu žalobce Mgr. Jana Lipavského, advokáta v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Krajský soud je přesvědčen, že tímto postupem byly vyčerpány všechny dostupné možnosti ke zjištění místa pobytu žalobce, a proto mu ustanovil pro řízení před krajským soudem podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, za použití § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), opatrovníka.

2. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce zastaveno dle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
3. V žalobě uvedl, že žalovaný svým postupem porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále ust. § 25, § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu.
4. Dále konstatoval, že žije v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí. Dne 30. 11. 2017 odešel s povolením OAMP Kostelec nad Orlicí na tzv. propustku do Prahy. Pracoviště OAMP Kostelec nad Orlicí sdělil následující adresu, kde se bude zdržovat: Seifertova 32/3 Praha – Žižkov. Žalobce se vrátil do Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí dne 5. 12. 2017. Vyslovil nesouhlas se stanoviskem uvedeným v napadeném rozhodnutí, kde se uvádí, že dne 1. 12. 2017 opustil pobytové středisko bez povolení. V den vydání napadeného rozhodnutí dne 5. 12. 2017 žalobce již tedy prokazatelně pobýval zpět v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, byť správní orgán tvrdí, že jeho místo pobytu není známo.
5. Žalobce zdůraznil, že jeho pobyt nebyl neznámý ve smyslu ust. § 25 písm. j) zákona o azylu, neboť toto ustanovení dává správnímu orgánu možnost zastavit řízení pouze za splnění dvou kumulativních podmínek: za prvé pokud nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, a za druhé pokud na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout. Žalobce zdůraznil, že v jeho případě již první uvedená podmínka není splněna, neboť v den vydání napadeného rozhodnutí, dne 5. 12. 2017, nebylo možné úspěšně tvrdit, že nelze zjistit místo pobytu žadatele, neboť v den vydání napadeného rozhodnutí se žalobce nacházel v pobytovém středisku a jeho příchod byl řádně zaevidován. Jako důkaz navrhl evidenci příchodů a odchodů správy uprchlických zařízení.
6. Nad rámec prokazatelných údajů, včetně evidence správního orgánu, z nichž plyne, že žalobcův pobyt nebyl neznámý, žalobce upozornil na stanovisko Komise pro rozhodování ve věcech cizinců. Tato komise se sice zabývá případy, které se bezprostředně netýkají azylové agendy, nicméně poskytuje užitečné vodítko pro aktivitu, kterou by měl správní orgán vyvinout při zjišťování adresy žadatele. V žalobcově případě přitom správní orgán pouze na základě nepřítomnosti žalobce v pobytovém středisku dospěl bez dalšího k závěru, že jeho místo pobytu je neznámé, aniž by učinil jakýkoliv další krok ke zjištění adresy žalobce. Přitom pouhým dotazováním se v rámci svého vlastního úřadu mohl seznat, že žalobce je v den vydání rozhodnutí dne 5. 12. 2017 již řádně přítomen v uvedeném středisku. Až dne 15. 12. 2017 žalovaný správní orgán přitom učinil správní úkon vůči žalobci – předvolal jej k převzetí již vydaného napadeného rozhodnutí. Paradoxně předvolání k převzetí rozhodnutí bylo žalobci bez jakéhokoliv problému řádně doručeno přímo v pobytovém středisku a žalobce se řádně dostavil k předmětnému správnímu úkonu a rozhodnutí o zastavení řízení převzal. Až tehdy se dozvěděl, že správní orgán považoval jeho pobyt v pobytovém středisku za neznámý.
7. Žalobce upozornil, že správní orgán nijak neodůvodnil, proč by na základě dosud zjištěného skutkového stavu věci nemělo být možné rozhodnout ve věci, jak to vyžaduje druhá z kumulativních podmínek § 25 písm. j) zákona o azylu.

8. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 20. 11. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, o níž správní orgán vedl řízení. Dle ust. § 25 písm. j) zákona o azylu se správní řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.
9. Žalovaný uvedl, že z informace Správy uprchlických zařízení, provozovatele Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí vyplývá, že žalobce opustil dne 1. 12. 2017 bez povolení správního orgánu Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Od uvedeného dne nebylo správnímu orgánu známo místo pobytu žalobce. Dále uvedl, že s ohledem na zjištěný stav věci nelze o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Pokud tedy jde o samotnou právní kvalifikaci případu žalobce, i zde má žalovaný za to, že nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 25 písm. j) zákona o azylu, když řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zastavil.
11. Žalovaný upozornil, že není pravda, že žalobci byla vydána propustka na opuštění Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí. Ve správním spisu, ani pak v evidenci správního orgánu, žádná propustka u jmenovaného založena není. Správní orgán k uvedeným námitkám konstatoval, že žalobce byl povinen hlásit svůj odchod z pobytového střediska, pokud byl delší než 24 hodin. Dle § 81 zákona o azylu má cizinec ubytovaný v přijímacím nebo pobytovém středisku právo opustit pobytové středisko za podmínek stanovených v § 82 zákona o azylu. Dle § 82 odst. 1 zákona o azylu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen písemně oznámit ministerstvu opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin. V oznámení žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvede adresu, kde se bude zdržovat, a délku pobytu mimo pobytové středisko. Vzhledem k tomu, že žalobce překročil dobu 24 hodin mimo pobytové středisko, propustku z tohoto zařízení si nezařídil a opustil je, neoznámil místo svého pobytu ani jiným způsobem, správní orgán byl tak nucen řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu zastavit. Navíc správní orgán uvedl, že z aktuálně shromážděných podkladů nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, proto nelze o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout.
12. Důvodem pro zastavení řízení byla dle žalovaného skutečnost, že žalobce bez povolení správního orgánu opustil pobytové středisko za situace, kdy dosud nebyl dostatečně zjištěn stav věci nutný pro meritorní rozhodnutí a jeho pobyt tak nebyl správnímu orgánu v době vydání rozhodnutí znám. Forma napadeného rozhodnutí je tak pouze důsledkem neoprávněného jednání samotného žalobce. Napadené rozhodnutí je, jak žalovaný zdůraznil, řádně odůvodněno a to jak uvedením zákonného ustanovení, na základě kterého bylo řízení zastaveno, tak odůvodněním jeho použití. Zákonná úprava

zde hovoří jasně a bez možnosti jakéhokoliv správního uvážení ohledně závažnosti pohnutek vedoucích žalobce k porušování svých zákonných povinností.

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
14. Z ust. § 25 písm. j) zákona o azylu vyplývá, že *„se správní řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.“*
15. Ze správního řízení vyplynulo, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v přesvědčení, že podmínky daného ustanovení shora citovaného byly naplněny. Vycházel přitom ze zjištění, že žalobci nebyla vydána propustka na opuštění Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí. Žalovaný přitom zdůraznil, že ve správním spise, ani pak v evidenci správního orgánu, žádná propustka u jmenovaného založena není.
16. Krajský soud pak při posouzení žalobní námitky, dle níž žalobce tvrdil, že mu propustka při opuštění pobytového střediska byla vydána, zjišťoval skutkové okolnosti z obsahu správního spisu. Vyplynulo z něho, že dne 4. 12. 2017 učinil odborný referent, R. K. z oddělení mezinárodní ochrany oddělení Kostelec nad Orlicí, úřední záznam, v němž konstatovala, že *„Dle hlášení správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ze dne 1. 12. 2017 uvedený žadatel o mezinárodní ochranu – I. D. - dne 1. 12. 2017 svévolně opustil Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí, aniž by oznámil místo svého dalšího pobytu.“* Krajský soud nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení uvedeného v úředním záznamu. Žalobce sice jeho obsah vyvrací konstatováním, že z pobytového střediska odešel s povolením, na tzv. propustku do Prahy, nicméně toto svoje tvrzení nepodložil žádným důkazním prostředkem.
17. Ve shodě s názorem žalovaného krajský soud konstatuje, že žalobce byl povinen hlásit svůj odchod z pobytového střediska, pokud byl delší než 24 hodin. Navíc dle § 82 odst. 1 zákona o azylu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen písemně oznámit ministerstvu opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin. V oznámení žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvede adresu, kde se bude zdržovat, a délku pobytu mimo pobytové středisko. To se však v projednávané věci nestalo.
18. Vzhledem k tomu, že žalobce, jak vyplynulo z důkazů ve správním spise, překročil dobu 24 hodin mimo pobytové středisko, neoznámil místo svého pobytu ani jiným způsobem, správnímu orgánu nezbylo, než řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu zastavit. Z aktuálně shromážděných podkladů totiž nebyl zjištěn stav věci nutný pro meritorní rozhodnutí a pobyt žalobce nebyl správnímu orgánu znám, takže nemohl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout.
19. Krajský soud se tak nemohl přiklonit k žalobní námitce, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky dané ust. § 25 písm. j) zákona o azylu. Žalovaný přesvědčivě odůvodnil, proč k aplikaci daného ustanovení přistoupil, jeho závěry jsou zákonné a soud na ně v plném rozsahu odkazuje.
20. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. července 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně